

Οι δύο φίλοι

Δυο φίλοι επορεύονταν
πάντοτε χέρι χέρι
κι ήταν ο πόνος του ενός
στον άλλονε μαχαίρι.

Ήταν γιορτή του καθενός
κάθε χαρά μεγάλη
κι έβγαινε ο ήλιος πλουμιστός
με χίλια μύρια κάλλη.

Μία κλωστή αόρατη
έδενε τις ψυχές τους.
Αγάπη φως, λευκό πανί
σκέπαζε τις καρδιές τους.

Άξαφνα μπόρες, συμφορές
τους φίλους μαστιγώνουν
μα αντί να σβήσουν τη φωτιά
ξανά τη δυναμώνουν.

Βράχος βαρύς εστάθηκε
ο φίλος για τον φίλο
και κάθε κακό και συμφορά
άλεθε ωσάν τον μύλο.

Μία γροθιά εγίνονταν,
τα χέρια όταν δίναν.
Γουλιά-γουλιά τις πίκρες τους
αντάμα όλες πίναν.

Δεν άντεξε σε τόσο φως
κι η συμφορά ετυφλώθη,
χάθηκε στον ορίζοντα
κι ο ήλιος φανερώθη.

Κατηγορία Β': Ποίημα

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ

Οι φίλοι επορεύθησαν
 πάλι μαζί αντάμα,
 σ' όλο τον κόσμο δείχνοντας
 πως γίνεται το θάμα.

Όλα η αγάπη τα μπορεί
 και «*τούς γνησίους τῶν φίλων
 αἰ συμφοραὶ δοκιμάζουσιν*»
 στο κτύπημα των ήλων.

Πηγή**Αίσωπος, Οδοιπόροι και ἄρκτος, μετάφρ. Ι.Μ. Κωνσταντάκος**

δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. ἄρκτου δὲ αὐτοῖς ἐπιφανείσης ὁ μὲν ἕτερος φθάσας ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον καὶ ἐνταῦθα ἐκρύπτετο. ὁ δὲ ἕτερος μέλλων περικατάληπτος γίνεσθαι πεσὼν κατὰ τοῦ ἐδάφους τὸν νεκρὸν προσεποιεῖτο. τῆς δὲ ἄρκτου προσενεγκούσης αὐτῷ τὸ ῥύγχος καὶ περισφραϊνούσης τὰς ἀναπνοὰς συνεῖχε· φασὶ γὰρ νεκροῦ μὴ ἄπτεσθαι τὸ ζῶον. ἀπαλλαγείσης δὲ <αὐτῆς ὁ ἕτερος> καταβάς ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπνυθάνετο αὐτοῦ, τί ἢ ἄρκτος πρὸς τὸ οὖς εἶρηκεν. ὁ δὲ εἶπε· «τοιούτοις τοῦ λοιποῦ μὴ συνοδοιπορεῖν φίλοις, οἳ ἐν κινδύνοις οὐ παραμένουσιν». ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι **τούς γνησίους τῶν φίλων αἰ συμφοραὶ δοκιμάζουσιν**.

Ήταν δυο φίλοι που βαδίζανε μαζί στον ίδιο δρόμο, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε μπροστά τους μια αρκούδα. Τότε ο ένας από αυτούς πρόφτασε να σκαρφαλώσει σε κάποιο δέντρο και κρύφτηκε εκεί πάνω. Όσο για τον άλλον, ακριβώς τη στιγμή που κινδύνευε να τον τσακώσει το θηρίο, αυτός σωριάστηκε κάτω στο έδαφος και υποκρινόταν τον πεθαμένο. Η αρκούδα, που λέτε, έφερε κοντά του τη μουσούδα της και τον οσφραϊνόταν γύρω-γύρω· ο ανθρωπάκος, όμως, κρατούσε την ανάσα του. Φημολογείται, βλέπετε, ότι το θηρίο αυτό δεν αγγίζει τους πεθαμένους. Όταν πια σηκώθηκε και έφυγε το ζώο, ο φίλος κατέβηκε από το δέντρο και ρωτούσε τον σύντροφό του τί του είχε ψιθυρίσει η αρκούδα στο αυτί. Εκείνος αποκρίθηκε: «Να σου πω: “Κοίτα καλά”, με ορμήνεψε, “μην τυχόν και ξαναταξιδέψεις συντροφιά με τέτοιους φίλους, που σε παρατούν σύξυλο στον κίνδυνο”». Το δίδαγμα του μύθου: **Οι συγκυρίες είναι η καλύτερη δοκιμασία που αποδεικνύει ποιος είναι φίλος πραγματικός.**